ikke for Fremtiden gjøre dig nogen Ulejlighed, føjede han til."

Dyrlægens Ansigt blev blodrødt. Pludselig rejste han sig, satte Stolen haardt i Gulvet og begyndte — saaledes som det var hans Vane, naar noget kogte i ham — at vandre op og ned i Stuen, med det buskede Hoved stukket ned mellem Skuldrene og Hænderne dybt i Stiklommerne.

Tilsidst gik han henimod sin Kone og huggede Knoerne rasende i Bordpladen.

„Du kan bande paa, Misse — det skal ogsaa være forbi nu. Du kan bede Fanden ta'e dig paa, at det herefterdags skal komme i en anden Gænge. Nu har jeg faaet nok af disse Tølpere . . . dette Rakkerpak . . . det . . .

„Vil du ikke have mere Kaffe?" spurgte Hustruen uforstyrret.

„Du kan være overbevist om, Misse . . . jeg skal nok vide at holde mig de Karle fra Livet. Jeg har desuden længe været kjed af det . . . det véd Gud, jeg har, Misse! Men det er denne lange Degnerad, det skinhellige Asen, den fejge Hund — jeg skal — —" han knyttede rasende Næven og bed Tænderne snerrende sammen som en Hyæne. „Jeg tør dø paa, han gjør Rævestreger og Kikserier i Spillet! Men jeg skal lure ham, kan han bande paa. Jeg skal . . . du kan tænke dig, der sidder han med en Solo . . . Spadille, Manille, Damen i sort, to Konger og ikke et Øje mere. Villing har Basta fjerde og Hjærter Konge, og jeg sidder i Baghaanden med . . . ."

Men i det samme blev han afbrudt af Musik og Hurraraab ude fra Gadekjæret.

Det var Fastelavnskarlene, der i et pragtfuldt Optog med flagrende Baand og pyntede Heste kom ridende ind i den snedækkede og solbeskinnede By.

Forrest red en flot Fyr med Guldgaloner ned ad Buxerne og et stort Dannebrogsflag i Haanden. Bag ved ham kom to Blæsere til Fods, og derpaa — hilset af Hundegjøen og Ungdommens Jubel — den lange Række Rytere med store Knipler i Hænderne og Masker for Ansigtet. De fleste var i hvide Skjorter og Underbuxer, behængte med røde Sløjfer, Uldgarnsblomster eller Flitter. Enkelte, af de fattigste, var i islandsk Trøje og Træskostøvler og havde sværtet Ansigtet. Men alle sad de ligesom og sejlede paa Hesteryggen efter en solid Fælles-Frokost hos Kresten — Æg med Sylte, Snaps og Æggesøbe i Spandevis, — svingede med Kniplerne og skreg hæst for hver Gaard de kom forbi.

Først red de to Gange omkring det islagte Gadekjær, og drejede derpaa ind i Gyden, hvor Tønden var ophængt i et Reb mellem to Husgavle.

Saa gik det løs. Mens Musiken spillede og Ungdommen skreg og Pigerne klappede i Hænderne og skoggerlo, fór de rædde Heste skummende afsted, stejlede og rystede i Dødsens Angst, hver Gang de halvdrukne Karle med Knippelslag drev dem frem under Tønden.

En Karl, der var klædt ud som Pige med Storhue og Korslin, vakte han løftede Skjørterne op over Hovedet og derpaa, staaende i Stigbøjlerne, fremviste en stor hvid Underbuxebag, hvorpaa der med sorte Bogstaver var malet Ane Pers — Navnet paa en Slags Fælleskjæreste for Karlefolkene der i Byen. En anden var udstafferet som Pjerrot med en høj, spids Hat og et stort Tudehorn, hvormed han hvert Øjeblik kaldte Rytterne sammen om en gammel Mand, der udskjænkede Brændevin af en Træflaske.

Saaledes gik der en Timestid, og Bønderne, der havde staaet samlet i en Klynge noget borte og ængstelige betragtet deres respektive Heste, begyndte nu at trække sig tilbage til en stor, rød Gaard foran Gadekjæret, hvor Flaget vajede over Taget, og hvor det store fem Dages Bøndergilde dette Aar skulde holdes.

Endnu blev Karlene ved en Stund, skjønt baade de selv og Hestene tilsidst var saa udmattede, at de stønnede derved. Flere forlod deres Pladser i Rækken og red ind imellem Pigerne eller stod helt af deres Dyr. Den store Brændevinsflaske tømtes til Bunden, og den Fruentimmerklædte blev Gjenstand for stadig ømmere Tilnærmelser, indtil Pjerrot drog hende af Hesten, væltede hende omkuld i Sneen og under forskjellige Slags Hvin og Tilraab gav en Scene tilbedste, som kun de allermindste ikke forstod.

Da hørtes med ét et lystigt Spektakel henne fra Gildesgaarden. Med Latter og Raaben kom alle Bønderne — selv de graahaarede — stormende ud ad Porten, den forreste med et stort Reb i Haanden, og allerbagest selve gamle Lars Larsen med sin rokkende Krykkestok og et mimrende Grin i sit ubarberede Dødningeansigt.

Det var unge Jens Kristians Gaard, Toget gjaldt; og det oplystes snart blandt Mængden, at det var unge Jens Kristian, der endnu ikke var kommen til Gildet, og som derfor efter gammel Skik skulde hentes i Reb.

Fire af Bønderne stillede sig paa Post rundt om Gaarden, og to besatte Porten, mens tre med dragne Knipler drog ind i Gaarden.

Herfra kom de saa lidt efter atter ud under Hurraraab — med Synderen snurret ind i Midten af det lange Reb, akkurat som de havde fundet ham: barhovedet, i Skjortemærmer, med et Barberspejl i Haanden og den ene Kind hvid af Sæbeskum . . . . og nu gik det lystigt tilbage til Gildesgaarden.

— — Fra sine Vinduer, hvorfra han kunde overse hele Gadekjæret og Gaardene deromkring, havde Dyrlæge Aggerbølle iagttaget denne Scene og lét hjærteligt, . . . indtil han pludselig mente at gjenkjende Skolelærer Mortensens brune Plyschhat midt i Menneskesværmen. Da skjød Blodet op i hans Kinder, og hans Øjne blev røde som en Tyrs. Han kunde ikke se denne Mand, der Gang for Gang bestjal ham for hans Gevinst, uden hans Fingre kløede som af Hexeild efter at sætte ham ni store Nolo-Beter paa ét Bræt og faa hans Ansigt til at blegne som et Lys. Og selv da han saa', han havde taget fejl, blev han ved at mumle mørk for sig selv:

„Ja bi du, din Hykler — din lange Satan — din — —"

I det samme aabnedes Døren, og en lille, snavset, pjaltet og frostblaa Tjenestetøs stak Hovedet ind.

„Ole Skomager er herude," sagde hun. „Han siger, han skal tale med Dem."

„Det maa vel være med dig, Bernhard!" sagde Fru Aggerbølle, som endnu sad ved Vinduet.

„Med mig? . . . . Gud véd, hvad han kan ville mig?" mumlede han, ligesom for sig selv, idet han blegnende gik ud af Stuen.
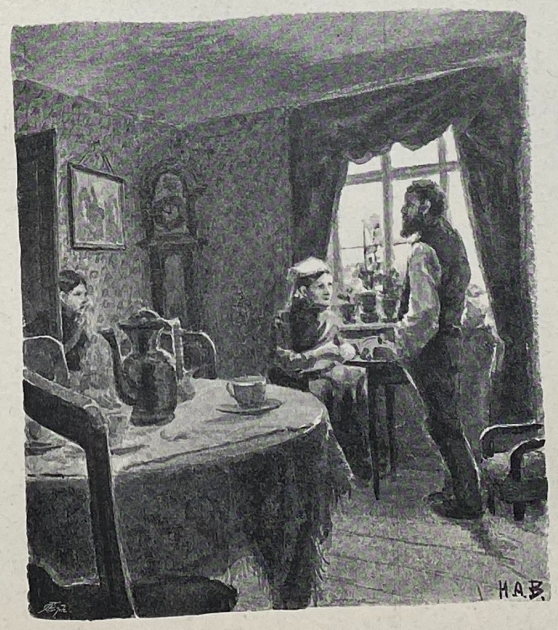
Henrik Pontoppidan.